

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਇਹ ਸਤਸੰਗ ਵੀ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਤ ਬਾਪ ਦਾ ਸੰਗ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਪਾਰ ਲਗਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਫਰਕ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਜੇ ਦੁੱਖ - ਸੁੱਖ ਦਾ ਖੇਡ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਦੁੱਖ - ਸੁੱਖ ਸਭ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸੁਖ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਹੈ।
- ਗੀਤ:-** ਇਸ ਪਾਪ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਕਿਸ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ? ਬਾਪ ਨੂੰ। ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਇਸ ਪਾਪ ਦੀ ਕਲਯੁਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਸਤਯੁਗੀ ਪੁੰਨਯ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲੇ। ਹੁਣ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਕਲਯੁਗੀ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਉੱਪਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਜੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਹਾਂ, ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਰਚਤਾ ਮਾਲਿਕ ਅਰਥਾਤ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਿਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹਨ ਉਹ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਾਂਤਤ੍ਵ, ਜਿਥੇ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨਾ ਮੂਲਵਤਨ, ਨਾ ਸੁਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ। ਬਾਕੀ ਇਸ ਮਾਂਡਵੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਿਜਲੀਆਂ ਆਦਿ ਸਭ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਸ ਮਾਂਡਵੇ ਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ - ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੰਦ ਸਿਤਾਰੇ, ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜ। ਇਹ ਹਨ ਬੱਤੀਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੱਤੀਆਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਹਨੇਰਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਬੱਤੀ ਜਗਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਯੁਗ ਤੇਰਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦਿਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਤ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੇ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣੀ ਜਰੂਰ ਬਣੇਗੀ। ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦਾ ਜਰੂਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਮਕਾਨ ਵੀ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਰਾਜਿਆਂ ਆਦਿ ਦੇ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਘਰ, ਮਾਂਡਵਾ ਅਥਵਾ ਸਟੇਜ, ਇਸ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਸ਼ੇਤਰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਰਮ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਕ੍ਰਮਸ਼ੇਤਰ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਪਾਰੂ ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਹਨ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਬੁੱਢੇ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬੁੱਢੇ, ਜਵਾਨ ਆਦਿ ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਵੇਦਾਂ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇੰਨੇ ਵੇਦ - ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣੇਗੇ - ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਜੇ ਸਤਸੰਗ ਹੈ, ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤਸੰਗ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਲੱਜਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੱਤ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਗ ਤਾਰੇ... ਕੁਸੰਗ ਬੇਰੇ... ਕੁਸੰਗ ਕਲਯੁਗੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ। ਸਤ ਦਾ ਸੰਗ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੰਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਝੂਠੀਆਂ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਤਸੰਗਾਂ ਆਦਿ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਬਣਕੇ ਨਿਕਲਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਕੂਲ - ਕਾਲਜ ਆਦਿ ਤੋਂ ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਬਣਕੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਕਿਤੇ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਸੰਗ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਫਿਰ ਦੁਕਾਨ ਖੋਲ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗ੍ਰੰਥ ਥੋੜਾ ਸਿੱਖਕੇ, ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਖੋਲ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਖੋਲਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਦਾ ਦੁਆਰ ਅਰਥਾਤ ਘਰ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਫਾਟਕ ਖੁਲਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਜਾਕੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਗੁਰੂਦੁਆਰਾ ਹੈ - ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਧਾਮ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ? ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਕੇ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਦਵਾਰਾ ਖੋਲਦੇ ਹਨ। ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਾਲ ਵੀ ਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੈ ਹੀ ਬਿੰਦੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਲ ਕਿਵੇਂ ਖਾਏਗਾ। ਉਹ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਭੱਜ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੀ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਫਿਰ ਜਾ ਦੂਜਾ ਲਵੇਗੀ ਫਿਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੋਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਡਰਾਮਾ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਸ਼ਟੇਮੇਹਾ। ਮੇਹਜੀਤ ਦੀ ਵੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਪੰਡਿਤ ਲੋਕ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਾਤਾਵਾਂ ਵੀ ਸੁਣ - ਸੁਣ ਕੇ ਫਿਰ ਗ੍ਰੰਥ ਰੱਖ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ - ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਜਾਕੇ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਕੰਨਰਸ। ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਸਾਡਾ ਦੇਸ਼ ਕੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਥੋਂ ਤੋਂ ਲੈ ਜਾਓ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਚੰਗੀ ਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਕੋਈ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ

ਡਰਾਮਾ ਸੀ। ਰਾਮ ਰਾਜ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਦਾ ਖੇਡ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਖੇਡ ਵਿਚ ਕੋਈ ਹਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਥੋੜੀ ਹੈ। ਜਿੱਤ ਅਤੇ ਹਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਅੱਗੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਜੋ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਹਨ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੈ। ਦੇਹਲੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਣ ਹੈ? ਤਾਂ ਝੱਟ ਨਾਮ ਲੈਣਗੇ ਜਗਦੀਸ਼ ਦਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵੀ ਨਿਕਾਲਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿਚ ਸਭ ਕੁਝ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਬਿਜਮੇਹਨ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਲਿਖਣਾ ਕੋਈ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਪੜ੍ਹਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰਿਫਰੈਸਮੈਂਟ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਕੋਈ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ - ਕੋਈ ਕਰਮਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਫੱਸੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਇੰਨਾ ਉਠਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਕਹਾਂਗੇ ਡਰਾਮਾ, ਅਬਲਾਵਾਂ ਤੇ ਵੀ ਅਤਿਆਚਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਵਿਚ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਪਾਰੂ ਕਿਉਂ ਵਜਾਇਆ, ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ- ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਰ ਥੋੜੀ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕੀ ਗੁਨਾਹ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਗੁਨਾਹ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਇਹ ਤਾਂ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਅਬਲਾਵਾਂ ਕੋਈ ਤਾਂ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਗੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਸਿਤਮ ਹੋਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਭ ਕਹਿਣਗੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਾਰੂ ਕਿਉਂ? ਨਹੀਂ, ਇਹ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਤੇ ਵੀ ਅਤਿਆਚਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਕਿੰਨੀ ਰੱਖਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਘਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪੈਣਗੇ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੁਝ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਡਰਾਮਾ ਵਿਚ ਆਪਦਾਵਾਂ, ਖਿਟਪਿਟ ਆਦਿ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹਨ। ਅਬਲਾਵਾਂ ਤੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਖੂਨ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਵੀ ਵਗਣਗੀਆਂ। ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਸੇਫਟੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਕਲਾਸ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਸੈਟਰਜ਼ ਤੇ। ਉਹ ਵੀ ਸਮੇਂ ਆਏਗਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਜਮਾਨਾ ਵਿਗੜਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਗੜਨਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦੇ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਆਉਣਗੇ। ਬਿਮਾਰੀ ਆਦਿ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ, ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਬਾਕੀ ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਹੈ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁਖਧਾਮ ਜਰੂਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਸਭ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਲਿੰਗ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਕਦੀ ਇਹ ਖਿਆਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ? ਜਰੂਰ ਇਹ ਜੜ ਹੈ ਤਾਂ ਚੈਤੰਨ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ! ਇਹ ਫਿਰ ਕੀ ਹੈ? ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਰਚਤਾ ਹੈ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਸਿਰਫ ਪੂਜਾ ਦੇ ਲਈ। ਪੂਜਯ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਸ਼ਿਵ ਕਾਸ਼ੀ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਥੋੜੀ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋਕੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਦੁਖੀ ਕਿਉਂ ਹਾਂ? ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਦੁਖੀ ਕਿਉਂ ਹਾਂ? ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਸਾਡੇ ਦੁੱਖ ਮਿਟਾਓ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਿਟਾਵੇ? ਦੁੱਖ - ਸੁਖ ਇਹ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸੁਖ ਦਾ ਏਵਜਾ ਸੁਖ, ਦੁੱਖ ਦਾ ਏਵਜਾ ਦੁੱਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਦੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਸੁਖ ਦੇਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਫਿਰ ਸੁਖ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਸੁਖ ਦਾ ਹੀ ਖੇਡ ਹੁੰਦਾ ਫਿਰ ਤਾਂ ਇਹ ਭਗਤੀ ਆਦਿ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਇਹ ਭਗਤੀ ਆਦਿ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਾਰਾ ਸਮਾਚਾਰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਿੰਨੇ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀਆਂ ਆਦਿ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ, ਉਹ ਹੈ ਹਠਯੋਗ ਰਿਸ਼ੀ। ਰਿਸ਼ੀ ਮਤਲਬ ਪਵਿੱਤਰ। ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਦੇ ਰਾਜਾ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਸਤਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਫਿਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਪਿਛੇ ਆਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਲੱਗੇਗਾ ਨਾ। ਸਤਯੁਗ ਆਉਣਾ ਹੈ, ਕਲਯੁਗ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਧਨਵਾਨ ਆਦਮੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੇਖ ਨਾ ਸਕੇ। ਹਾਂ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਰਾਜ, ਇੰਨੇ ਥੋੜੇ ਰਾਜੇ ਹੋਣਗੇ, ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਵੇਖੇ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕੋਣ ਲਗਾਏ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸਿਲੇਨ, ਬਰਮਾ ਆਦਿ ਹੋਣਗੇ? ਨਹੀਂ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕਰਾਚੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਮਿੱਠੀ ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਖੇਤੀ ਬਾੜੀ ਆਦਿ ਸਭ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸਿਸਟੀ ਤਾਂ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਪਿਛੇ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਜਾਕੇ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ। ਹੇਲੀ - ਹੇਲੀ ਹਪ ਕਰਦੇ ਗਏ। ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪੈਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਭਾਰਤ ਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਰਾਜ ਖੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਰਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਹਿੰਸਕ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਬਾਕੀ ਸਭ ਪਿਛੇ ਆਏ ਹਨ ਜੇ ਟੁਕੜੇ - ਟੁਕੜੇ ਲੈਂਦੇ ਗਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਨੇ ਹਪ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਧਰੇ ਗਏ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ, ਬੁੱਢੀਆਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਸਭ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਪੜ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ

ਸਭ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਕੱਢਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਿਰਫ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਹੈ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਸੀ ਨਾ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵਾਰੀ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਲੈਣ - ਦੇਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਾਦੀ ਦੇ ਟਾਈਮ ਇਸਤਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਨਮਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਮਰਨਾ ਤਾਂ ਹੈ, ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਣਾ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ। ਕਾਲ ਹੈ ਨਾ। ਸਿੰਧ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ - ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਕਾਲ ਹੈ ਜੇ ਸਭ ਨੂੰ ਭਜਾਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਲੈ ਜਾਣ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਸਹਿਣ ਵੀ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਮਾਰ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਥੋੜੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਕਲਯੁਗੀ ਸੂਦ੍ਰ ਸੰਪਰਦਾਏ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮਯੁਗੀ, ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹੈ ਨਾ। ਫਿਰ ਡਿਗਰੀ ਘਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਫਿਰ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਡਿੱਗਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਡਿੱਗ ਚੁਕੇ ਹਨ। ਝਾੜ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ, ਖੁਰ ਸੜ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਲਗਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕਲਮ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਝਾੜ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਝਾੜ ਹੈ, ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਝਾੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਵੈਰਾਇਟੀ ਫੁੱਲ ਕਿੰਨੇ ਹਨ, ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦੇ। ਇੱਕ ਹੀ ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਵੈਰਾਇਟੀ ਹੈ। ਕਈ ਵੈਰਾਇਟੀ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਹੈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ। ਇੱਕ ਸ਼ਕਲ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਪਾਰੂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੁਦਰਤੀ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਣਾਵਟ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਜੇ ਚੀਜ਼ ਰਿਯਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਖਤਮ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਰਿਯਲਿਟੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਵੀ ਕੋਈ ਰਿਯਲ ਬਣੇ ਹੋਏ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਵੀ ਸ਼ਕਲ ਫਿਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖੋਗੇ। ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਬੜੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਾ ਸਮਝੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਗੱਲ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ - ਇਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਬਾਬਾ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ। ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਚੰਗਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਘਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਕਈ ਆਪਦਾਵਾਂ ਆਉਣਗੀਆਂ, ਅਤਿਆਚਾਰ ਹੋਣਗੇ - ਇਵੇਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਸਹਿਣ ਕਰਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਇਸ ਬਣੇ ਬਣਾਏ ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਜੋ ਚੰਗੀ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਤੇ ਚਲਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਵਰਦਾਨੀ ਬਣ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਦਿਲਾਰਾਮ ਭਵ:
ਜੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਵਰਦਾਨੀ ਮੂਰਤ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਹ ਕਦੀ ਕਿਸੀ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ, ਉਹ ਸਭ ਦੇ ਉੱਪਰ ਰਹਿਮਦਿਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਕਿਸੀ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਦਿਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਇਵੇਂ ਵਰਦਾਨੀ ਬੱਚੇ ਵੀ ਕਿਸੀ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਉਹ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਦਿਲਾਰਾਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸਾਥੀ ਹੋਣ ਜਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਸਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੋਂ ਇਹ ਹੀ ਅਸੀਰਵਾਦ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਨੇਹੀ, ਸਹਿਯੋਗੀ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ।
